

Les tertúlies familiars al Col·legi Viaró

Ignasi Canals Álvarez
Director del Col·legi Viaró de 1994 a 2016

Viaró és un col·legi que va aplegar en dues ocasions milers de famílies en animada tertúlia amb el Pare. Entre els temes tractats: els fills, l'educació, les alegries i les dificultats de la vida...

Milers de famílies es van aplegar als camps d'esports de Viaró (17 de maig del 2008).

Mons. Echevarría va visitar Viaró en quatre ocasions. La primera va ser el 21 de novembre de 1972, acompanyant sant Josepmaria durant la tertúlia que va tenir a la biblioteca del col·legi, amb matrimonis, pares d'alumnes, i professors de l'escola. La segona, amb motiu de la tertúlia que va tenir el beat Àlvar amb milers de persones de tota Catalunya, el 20 de maig de 1989; va ser al camp de futbol de l'estadi. Aquest mateix lloc va ser allà on Mons Echevarría va tenir dues tertúlies –ja com a prelat de l'Obra– amb unes quinze mil persones: la primera el 18 de setembre de 2004 i la segona el 17 de maig de 2008.

Hi ha un record gràfic a Viaró de les quatre tertúlies: es va plantar una magnòlia per a cada una d'elles. I hi ha una placa al peu de cada arbre, que ho recorda. Aquest detall són els que manifesten que es treballa amb visió històrica.

Recordo els dies previs a les dues tertúlies de Mons. Echevarría: van requerir un gustós esforç organitzatiu per part de professors, personal no docent i alumnes, que esperàvem l'esdeveniment amb gran il·lusió, tot esperant que fos un èxit. Muntar l'escenari, col·locar milers de cadires, marcar els llocs d'aparcament, repartir encàrrecs entre alumnes i professors... Les dues vegades vàrem acudir, com sempre feiem, a les clarisses de Pedralbes, per demanar-los que resessin per tal que no plugués. A la tertúlia del 2008, unes hores abans plovia a bots i barrals, i va deixar de ploure dues hores abans de començar.

Atenent cada persona

Com a director de Viaró en aquells anys, vaig tenir el privilegi de rebre Mons Echevarría, en arribar a l'escola, i d'acomiar-lo, a l'hora de marxar. Va sobtar-me, en les dues ocasions, com n'estava, de cansat, quan hi va arribar, de resultes de l'intens programa de reunions que tenia. I, al mateix temps, com aquell esgotament desapareixia en començar la tertúlia; clarament, l'esperit tibava del cos cap amunt, l'enlairava. En totes dues visites, va voler saludar personalment les persones del Consell d'Administració i Junta de Govern de Viaró, amb les seves esposes, «per agrair la seva tasca, de tanta transcendència apostòlica». Vaig observar, quan li presentava a cadascuna d'aquestes persones, que el poc temps que li podia dedicar era *intens*: només estava per a ella.

Vaig comprovar el que ja m'havien explicat: el Pare —com anomenem el prelat a l'Obra— no sabia (ni volia saber) *qui ni què* li explicarien o preguntarien a les tertúlies. A les dues es van presentar, per explicar alguna cosa i preguntar, unes dotze persones. Totes amb temes diferents. Cadascuna tenia a la vora alguns dels micròfons presents entre el públic. Cada persona que intervenia tenia un número. A la tertúlia del 2004, en el moment que hi havia d'haver una de les primeres sis preguntes, resulta que no hi era la persona prevista, i ho va fer la que tenia el... 12è torn.

L'ambient, anterior i posterior a les tertúlies, era d'alegre festa familiar: tots érem allà molt a gust. I, malgrat ser milers de persones, no era una *multitud*, sinó una reunió de persones educades, obedients a les indicacions, i que —tot i ser tan nombroses— van deixar les instal·lacions molt netes.

L'estructura de les dues tertúlies va ser similar: el Pare va ser rebut i acomiadat amb un fort aplaudiment, tots dempeus. Ell va parlar uns deu minuts del que portava al cor i volia comentar. A continuació, va contestar a allò que li preguntaven, dedicant uns minuts a cada qüestió,

sempre amb visió sobrenatural, citant freqüentment l'evangeli i sant Josepmaria. Sempre positiu, explicant anècdotes divertides. S'hi estava bé, amb ell. Jo observava la tertúlia des de l'escenari, i un altre tema que em va cridar l'atenció era l'interès amb què escoltava tothom al llarg de la tertúlia, des de nens de 10 anys fins a persones molts grans.

El 18 setembre del 2004

La tertúlia va tenir lloc a les 11:30 h del matí. El camp de futbol de l'estadi era ple de gom a gom, amb milers de persones arribades de tota Catalunya. El temps era molt bo. En connectar-li el micròfon, les seves primeres paraules van ser de record i agraïment a sant Josepmaria, amb qui havia estat a Viaró al novembre de 1972.

Va recordar l'oració de sant Josepmaria, l'any 1946, a la mare de Déu de la Mercè, demanant per l'Opus Dei, tot just abans de marxar a Roma per primera vegada. El Pare ens va animar a acudir a la Mare de Déu sempre que tinguem alguna preocupació. Va parlar de estimar el Sant Pare, que en aquells moments era Joan Pau II, i que era gran i estava malalt; de manera espontània, es va produir un llarg i intens aplaudiment pel Sant Pare.

Va contestar la pregunta d'una mare, metgessa, que estava en tractament d'un càncer des de feia un any; va parlar del misteri del dolor i el seu sentit, que ens uneix a Crist. Una senyora, musulmana de Kirguizstan que vivia aquí, li va comentar el bé que li havia fet la lectura de *Camí*; li va demanar que l'Opus Dei anés aviat al seu país. El Pare va comentar-li que esperava que pogués ser ben aviat.

Una altra pregunta va ser sobre la família i l'educació dels fills. En contestar, el Pare va animar tothom a ser molt bons esposos, a estimar els fills i a defensar el seu dret d'educar-los cristianament: «que els vostres fills aprenguin a tractar Crist per la vostra pietat, pel vostre exemple, per la vostra participació en els sagraments». Una pregunta va servir al Pare per parlar de la reacció cristiana dels pares envers la vocació d'un fill a una entrega total a Déu: «que beneïu i demaneu per les famílies nombroses, i que demaneu per tal que hi hagi moltes vocacions a tot el món, per a sacerdots, per a la vida consagrada...» L'última pregunta, la va fer un professor de Viaró, i va donar motiu al Pare per comentar la importància de la coherència entre el que el pare i la mare fan i allò que exigeixen als fills.

La tertúlia del 17 maig del 2008

L'escola va obrir les portes a les 14.30 h. Des d'aleshores, i fins a l'hora de la tertúlia –les 17.00 h–, una riuada de gent omplia tots els camins de Viaró en direcció a l'estadi, que es va omplir del tot. Com a la del 2004, molts alumnes de Secundària van oferir-se a col·laborar en les tasques organitzatives, com ara els aparcaments, el repartiment d'aigua, l'acomodació a la zona de cadires, el control d'accessos, etc.

El Pare va estar de tertúlia durant una hora. El clima era de conversa familiar. Com feia sovint, el Pare va començar glossant diversos aspectes de la vida cristiana, com ara l'amor a la vida, els fills, els drets dels pares en l'educació, el sentit de la Creu o la necessitat de dedicar algunes estones a la pregària diàriament. Va demanar als assistents que no deixessin de pregar pel sant Pare cada dia, com una mostra de l'estima filial que els cristians hem de manifestar a qui és el vicari de Crist a la terra. També volgué fer esment del sagrament de la Penitència. La trobada es va cloure amb un Parenostre per a totes les autoritats, polítiques, eclesiàstiques i militars, perquè sàpiguen dur a terme la tasca que els ha estat encomanada.

Durant un moment van caure quatre gotes, però això no va ser cap problema per al desenvolupament de la tertúlia. Centenars de paraigües van aparèixer un moment en escena, creant un conjunt multicolor.

Moltes persones van treballar de valent per aconseguir que milers d'assistents poguessin gaudir de les tertúlies.

Viaró és un col·legi, obra corporativa de l'Opus Dei, situat al terme de Sant Cugat del Vallès. La seva bona situació i accessos van permetre que gent de tot Catalunya pogués participar en les trobades del 2004 i del 2008.

Abans de marxar, va voler agrair públicament als professors i alumnes de Viaró tota l'organització.

Mons. Echevarría era molt agraït. En totes dues ocasions, en assabentar-se que havíem previst una xocolatada per als alumnes que havien estat col·laborant en l'organització de l'acte, va indicar que «hi hagi, a la xocolatada, un detall extra de part meva». Cal tenir present que un bon nombre de professors i alumnes, pels seus encàrrecs, no van poder estar-hi presents, a la tertúlia. Dies després vàrem oferir la xocolatada amb unes *xuxes*, i quan vam informar els alumnes del motiu de l'*extra*, varen expressar el seu agraïment amb un fort aplaudiment.

Esmento una altra manifestació del seu agraïment. Uns dies després de la tertúlia del 2004, vàrem rebre a Viaró una carta en què ens donava les gràcies. La copio textualment:

«Queridísimos: ¡que Jesús me guarde a los profesores, al personal no docente y a los alumnos de Viaró!

»Desde que volví a Roma, deseaba escribiros para daros las gracias de todo corazón a quienes colaborasteis en la organización de la tertulia del pasado 18 de septiembre: sin vuestra labor oculta –y muy brillante a los ojos de Dios– no hubiera sido posible tener aquel encuentro de familia. Por eso, os doy las gracias, os tengo muy presentes en la Santa Misa, el momento más importante de mi día y de mi vida, y estoy convencido de que San Josemaría, que vivió siempre bajo la máxima de *ocultarse y desaparecer* para que sólo Jesús se luzca, corresponderá a vuestra generosidad con abundantes dones sobrenaturales. Mi deseo es poder verme con vosotros, apenas sea posible.

»Os ruego que recéis por mis intenciones y el desarrollo de la labor apostólica de la Prelatura del Opus Dei en el mundo entero.

»De nuevo, muchas gracias por el cariño con que llevasteis a cabo vuestro trabajo. Os envío mi mejor bendición, para vosotros y vuestras familias.»

In Domino

+ Javier

Com és raonable, aquesta carta es guarda, emmarcada, a Viaró.

Des de Viaró, també volem agrair a totes les persones i institucions que ens van facilitar poder reunir 15.000 persones cada un d'aquells dos dies, a més dels alumnes, professors i personal no docent. Al Centre d'Alt Rendiment (CAR), que va permetre que hi aparquessin molts cotxes, i a SUCERAM on van aparcar els autocars, vinguts de tota Catalunya; els Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, que varen posar serveis de tren especials; els Mossos d'Esquadra i la Policia local de Sant Cugat, que varen estar pendents dels exteriors; i a l'Aeroclub de Sabadell, que va aconseguir que cap avió volés per sobre de l'Escola durant les tertúlies.

